
வெள்ளை யானை
முருகுசந்தரம்

வெள்ளை யானை

முருகுசுந்தரம்

அன்னம் (பி) லிட்
2, சிவன்கோயில் தெற்குத் தெரு
சிவகங்கை 623 561

வெள்ளை யானை/ © முருகுசுந்தரம் / முதற்பதிப்பு: அக்டோபர் 1998 / வெளியீடு: அன்னம் (பி) லிட்., 2, சிவன் கோயில் தெற்குத் தெரு, சிவகங்கை / ஒளி அச்சுக் கோவை: அகரம், கும்பகோணம் / அச்சாக்கம்: ஹேமமாலா சிண்டிகேட், சிவகாசி / விலை : ரூ. **22/-**

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the book	:	Vellai Yanai
Subject	:	Poems
Author	:	Murugusundaram
Language	:	Tamil
Edition	:	First Edition - October 1998
Size of the book	:	Crown 1x 8
Printing Point	:	10
Paper	:	TNPL White Printing
No. of Pages	:	96
No. of Copies	:	1100+100
Printers	:	Hemamala Syndicate, Sivakasi
Publishers	:	Annam (P.Ltd.), 2, Sivan Koil South Street, Sivagangai 623 560.
Price	:	Rs. 22/-

வெள்ளை யானை

'அகல்யா' என்ற சொல்லுக்கு 'அழகில் குறைவற்றவள்' என்று பொருள். முதன்முதலில் தோன்றிய வால்மீகி இராமாயணக் கதாபாத்திரமான அகல்யா, தோண்டத் தோண்ட வற்றாத ஒரு காதற் சுரங்கம். வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார், ச.து.சு. யோகி இருவரும் இதைக் காப்பியமாக்கினர். புதுமைப்பித்தன் வெங்கட்ராமன் போன்ற மேதைகள் அழகிய சிறுகதை ஆக்கினர், பிரபஞ்சன் குறுநாடகமாக வடித்தார். கோவை ஞானி அரசியல் கோணத்தில் புதுக்கவிதை ஆக்கினார்.

நான் அகல்யாவை மீமெய்ம்மைப் பாத்திரமாகச் (Surrealistic Character) சித்தரித்துள்ளேன். இளமையில் அகல்யாவின் அடிமனத்தில் ஏற்பட்ட ஏக்கங்களும், ஏமாற்றங்களுமே அவள் வாழ்க்கையின் பின்விளைவுகளாக உருப்பெற்றன என்பது இக்காப்பியத்தின் அடிப்படை. நசுக்கப்பட்ட பெண்ணியம் தன் விலங்கொடித்துக் குமுறி யெழும் சீற்றத்தை இக்காப்பியத்தில் காணலாம்.

"Surrealism is irrational,
illogical, disruptive and
subversive"

முருகுசுந்தரம்

1. பால காண்டம்

கங்கைக் கரையில்
ஒரு மாலைப் பொழுது
யாருமறியாமல் புது வெள்ளத்தில்
அவள்–
நிர்வாணமாகக் குளிப்பதுபோல்
செக்கர்வான் வெள்ளத்தில்
செங்கதிர்க் குளியல்...
பாதி உடம்பு தெரிய.

தர்ப்பை அறுக்கும்
சின்ன அரிவாளாக
வானில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த
மூன்றாம் பிறை,
அவள் கண்ணெதிரில்
நழுவி
ஆற்று வெள்ளத்தில் விழ
ஆவலோடு
அதையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்!

பூப்படைந்த கணத்தில்
உள்ளத்திலும்
உடலிலும் ஏற்பட்ட
அதே அதிர்ச்சி கலந்த
குறுகுறுப்பு அவளுக்கு!

ஓம குண்டத்தில்
குங்கிலியத்தைக்
கொட்டியது போல்
குப்பென்ற மணம்!
திரும்பிப்
பார்த்தாள்.
சுற்றியிருந்த
புதர்களும் மரங்களும்
பூத்துக் குலுங்கின.

எதிரில் ஒருபுள்ளி
கோடாகிக் கொம்பாகி
வெள்ளி ஓடமாக மாற

நடுவில்-
வண்ணத்துப் பூச்சியின்
இறக்கையே பாயாக
நீண்ட சிப்பித் துடுப்பசைத்து,
உடம்புக்கும்
உடுப்புக்கும்
வேறுபாடு தெரியாத
தேவகன்னியர்
அவளை நோக்கி வந்தனர்.

இதற்குமுன் கேட்டிராத
ஒரு தேவகானம்-
ஒரு கந்தர்வ இசை வரவேற்க
அகலிகை -
அப்படகில் ஏறினாள்.

அனுபவித்திராத
ஓர் உணர்ச்சி வெள்ளம்
அலையலையாகப் பரவி
மெல்லிய அதிர்வுகளாக

அவளுள் இறங்கியது.
உடம்பே உயிராக மாற
எளிதில் புலப்படாத
ஏதோ ஒன்று
அவளையும்
அப்படகையும்
இழுத்துச் செல்வதை
உணர்ந்தாள்.
கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில்
உடம்பெல்லாம் வாயாகப்
புன்னகைக்கும் கந்தர்வன்
அவளைக்
கைகாட்டி அழைக்கிறான்
படகு நெருங்க நெருங்க
அவன் தொலைவில்
போய்க் கொண்டே இருக்கிறான்.
அவள்–
நீட்டிய கைகளோடு நிற்கிறாள்

❑❑

அப்போது–
யானையின் கழுத்து மணியாகக்
குலுங்கிச் சிரிக்கும்
தபோவனத்துச் சேடியர்கள்
'அகலிகை! அடியே அகலிகை!'
என்றழைக்கும்
ஆரவாரக் குரல்!

❑❑

அகலிகை –
பிரமனின்

விடலைக் கனவுகள்
அவன் கற்பனையையும் மீறித்
தானாக விழுந்த
சிருஷ்டி அதிசயம்.
அரம்பையர்
அணிவகுப்பின் மீது விழுந்த
அதிரடித் தாக்குதல்.

தவசிகளின் சலனம்;
தபோவனத்தின்
கண் தாகம்;
பற்றற்றார் பற்று.
சுற்றியெரியும்
ஓமகுண்டத்தின் உச்சியில்
மெலிதாக அசைந்தாடும்
நீலநிறத் தீக்கொழுந்து.

மூவுலகிற்கும்
ஆவலூட்டும்
காம... தேனு.

அவள்தான் அகலிகை!
முக்தல முனிவரின்!
முற்றிய தவப்பயன்!

ஆசிரமத்தைத் தேடி
எத்தனையோ
அதிதிகள் வருவதுண்டு.

இந்திரனின் ஐராவதத்தையும்
சந்திரனின் ஒளிவட்டத்தையும்
ததீசியின் கூன்முதுகையும்
துர்வாசரின் முரட்டுத் தாடியையும்

குழந்தையின்
குறு குறுப்போடு பார்ப்பாள்.

காம தேனு
கற்பகத் தரு
சங்கநிதி
பதுமநிதி வரிசையில்
இடம்பெற வேண்டிய ஏதோ ஒன்று,
தவறிப் போய்
இடம் மாறி
தபோவனப் புழுதியில்
கிடப்பதாக
இந்திரன் கணிப்பு.
அவள் மனத்திலும்
ஒரு சிணுக்கு...
அவிழ்க்க முடியாதபடி.

□□

தோழியர்களின்
ஆரவாரக் குரல்
அகல்யாவின்
பிரம்மையைக் கலைத்தது.

'அகலிகை!
உன் காதுக்குக்
கரும்பான சேதி!
நாளை—
உனக்குச் சுயம்வரம்'
என்றனர் தோழியர்

2. சுயம்வர காண்டம்

முக்தல முனிவர்
ஆசிரமத்தில்
விழாக் கோலம்.

ஒருபக்கம்
இறு மாப்பு -
இந்திராதி தேவர்கள்.

மறுபக்கம்
பரபரப்பு-
மகுடம் தரித்த
மண்ணின் மைந்தர்கள்.

இன்னுமோர் பக்கம்
ஏக்கப் பெருமூச்சு -
காவி குறுந்தாடியோடு
கமண்டலக் கூட்டம்.

ஆம்...
இதுவோர்
மும்முனைப் போட்டி.

சேடிகள் புடை சூழ
வசந்த விழாக் காணும்

மன்மதத் தேராக
அகலிகையின் அணிவகுப்பு.

உடனே-
அந்த அதிசய மலர்மீது
ஆயிரம் வண்டுகள்
மொய்த்தன.
அவள் கண்வண்டுகளோ,
ஆவலோடு
இந்திரன் பக்கம்.

'உலகை
யார் முதலில்
வலம் வருகின்றாரோ
அவருக்கு உரியவள்
நான் -
தவமிருந்து பெற்ற
தங்கப் பதக்கம்' - என்று
முக்தல முனிவன்
முன்னறிவிப்புச் செய்தான்.

ஒரு பெண்ணின்
காதல் சுதந்தரம்
பந்தயப் பொருளாக
மாற்றப்பட்டது.

வெள்ளை யானை மீதேறி
வேகமாகப் பறந்தான் இந்திரன்.

பசுவை வலம்வந்து
பரிசுக்குக் கை நீட்டினான்
கௌதவ முனிவன்.
பதக்கத்தின்

விருப்பத்தைக் கேட்டா
பரிசளிப்பு நடை பெறுகிறது!

ஓட்டப் பந்தயங்களை
ஒழுங்காக வென்றவர்
எவருமில்லை.

அன்று -
அர் கொனாட்ஸ்
ஆனை முகப் பிள்ளையார்.
இன்று -
கௌதமன்.

குறுக்கு வழியில் வென்ற
இந்தப்
பெருந்தாடிப் பெண் ஜான்சனைத்
தகுதி நீக்கம் செய்ய
யாருக்கும் துணிச்சலில்லை.

தந்தை தாரை வார்க்கத்
தலைநிமிர்ந்த
கோலமயில் எதிரில்,
தலைவிரித்துக்
குலை சரிந்த
ஈந்தாகச்
சடா முடியோடு
தாடிக் கௌதமன்.

அவள் அடிமனத்தில்
அவிழ்க்க முடியாத
அநேக முடிச்சுகள்!

3. ஆரண்ய காண்டம்

சுவர்க் கோழிகளின்
ஓசையைத் தவிர
வேறு எதுவும் கேட்காத
அடக்கமான அமைதி.

ஒதுக்கக் கைநீட்டும்
அடர்த்தியான கருக்கிருட்டு.

குடிசையின் மாடத்தில்
அணைந்து விடுமோ என்று
அஞ்சும்படி
மெலிதாக எரியும்
அகல் விளக்கு.

அவள் மார்க் கச்சைபோல்
போதியும் போதாதது மான
மான்தோல் விரித்த
மூங்கில் கட்டில்.

அதன்மீது
அன்டை வீட்டு

ரிஷிபத்தினிகள்
கொண்டு வந்து சிதறிய
காட்டுப் பூக்கள்.

அவளே பாரமாகி
அவளையே அழுத்தும்
பிரமை!
கூரையில்
ஒரு சிலந்திக் கூடு.
அவள் மனச்சிக்கல்போல்
அதுவும்
பெரிதாகிப் படர,
அதன் நடுவில்
ஒட்டிக் கொண்டிருந்த
சிலந்தியும்
உருண்டு திரண்டு
ஒரு ராட்சதச் சிலந்தியாக வளர,
தான் ஓர் ஈயாக மாறி
வலையில் சிக்கிக் கொள்ள,

சிலந்தியின் வளைந்த
இடுக்கிப் பற்கள்
தன்னை நெருங்கிவர
அவள்-
பரிதாபமான இசிப்போடு கதறி
மயங்கி விழுகிறாள்.

சில் லென்று
குளிர்ந்த நீர்
முகத்தில் விழக்
கண் திறந்து
பார்க்கிறாள் அகல்யா.

அவள் முகத்தின் அருகில்
கௌதமன் முகம்.
ஆம்...
இன்று அவளுக்கு
முதலிரவு!

உடம்பு வலியும்
அசதியும் தாலாட்டக்
காலை நேரக்
கங்கை வெள்ளத்தில்
நீண்ட நேரம்
கண்மூடிக் கிடந்தாள்
அகலிகை.
கொள்ளிக் கட்டையைக்
கீழே இழுத்ததும்
கொதிநிலை
குறைவதுபோல்
கொஞ்சங் கொஞ்சமாக
அவளும் –
அமைதி நிலைக்கு வந்தாள்.

கதிரவன்
கிழக்கில் கண்விழித்ததும்
பனிமூட்டத் தோடு
இவள்
மனமூட்டமும் விலகியது.

ரிஷிபத்தினியின்
கடமைகள்
குலுக்கிப் போட்ட சோழிகளாய்
மல்லாந்து விழுந்து
இவளெதிரில் சிரித்தன.

அவசர அவசரமாய்ப்
பூசைக்கு வேண்டிய
சமித்தும் தர்ப்பையும்
மலரும் சேகரம் செய்துகொண்டு,

உடம்போடு ஒட்டிய
ஈரப்புடவையின் சரசரப்பு
காலைத் தபோவனத்தின்
கவனத்தைக் கலைக்க,

காயத்ரி மந்திரத்தை
முணுமுணுத்த வண்ணம்
நடந்து வந்தாள் அகலிகை.

காலைக் கடன்களையும்
கதிரவன் வணக்கத்தையும்
முடித்துக் கொண்டு
கமண்டல தாரியாய்ப்
பர்ணசாலையின் முகப்பில்
திரிவிக்கிரமனைப் போல் நின்ற
கௌதமன் முன்னால்
மண்டியிட்டு வணங்கினாள்.

'தீர்க்க சுமங்கலி பவ!' என்று
கௌதமன் வாழ்த்த
'என் பாக்கியம் சுவாமி'
என்று -
பணிவோடு சொன்னாள் அகலிகை.

ஓமகுண்டம்
நாம சங்கீர்த்தனம்

அதிதி உபசாரம்
ஆன்மீக விசாரம்
கந்த மூலம் காய்கனி கிழங்கு... என்று
அகல்யாவின் அன்றாட வாழ்க்கை
ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அத்தி பூத்தாற் போல்
ஏதேனும் ஓர் இரவில்
அவளுடைய
விருப்பு வெறுப்புகளைப்
பொருட் படுத்தாமல்
அவர்கள் உடல்
சங்கமிப்ப துண்டு.

காமவேள்வியில்
கௌதமன் சொரியும்
அவிர்ப்பாகத்தை

அவளும் -
அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்வாள்.

4. யுத்த காண்டம்

ஆசிரமப் பணியில்
தன்னை
முழுமையாகக்
கரைத்துக் கொண்ட
அகலிகையின் உள்ளம்
பகலில் -
சலனமற்ற தெளிந்த நீரோடை.

ஆனால் -
இருள் கவிந்தபிறகு
அவள் அடிமனத்தில்
நிஜம் விழித்துக் கொண்டு
ஆழத்தில் அமுக்கப்பட்ட
சுரைக் குடுவையாக
மேலே எம்பிக் குதிக்கும்.

சில சமயம்
பாலாகக் கொதித்துப்
பொங்கி வழியும்.

காற்று மண்டலத்தைக்
கடந்தவர்
கனமிழந்து தவிப்பது போல்,

அவளுக்குத்
தன்னையிழந்த தவிப்பு.

□□

ஒருநாள்-
காட்டில்
சமித்துகள்
பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது
வானத்தில்
சிறகு முளைத்த
வெள்ளை யானையொன்று
பறந்து வரக் கண்டாள்.

கவையாகப் பிரிந்த
நவமணிப் பூணிழைத்த
நான்கு கொம்புகள்,

ஒவ்வோர் அசைவிலும்
கம்பீரமான
ஆண்மையின் மதர்ப்பு.

அவளையும் அறியாமல்
அகலிகை
ஒரு பிடியாக
மாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

கவுள்களில்
நாணம் வழியக்
குனிந்த தலையோடு
குடை ராட்டின மாகத்
தன்னைத் தானே சுற்றிக் கொள்ள
வெள்ளை யானை
அவளைச்சுற்றிப் பறந்து வந்தது.

கவந்தன் கால்களாக
நெடிதுயர்ந்த மரச்சந்தில்
அவள்–
மாட்டிக் கொள்ள

வெள்ளைக் களிறு
அவள்மீது
வேகமாகப் பாய்ந்து
பின்னால் நெருக்கியது.
அவஸ்தை தாளாமல்
அகலிகைப்பிடி
அலறியது.

அருகில் படுத்திருந்த கௌதமன்
அவளைத் தட்டி யெழுப்ப
அச்சத்தோடு
அவன்மீது
அப்பிக் கொண்டாள்.

'என்ன?' –
என்றான் கௌதமன்.

'யானை!
வெள்....ளானை!'
என்று
குழறினாள் அகலிகை.

'எங்கே?' –
என்றான் அவன்.

'பின்னால்!'
என்றாள் இவள்.
குழந்தையாக அணைத்துத்

தோளில்
தட்டிக் கொடுத்தான் அவன்.

அவன் தாடி
மூக்கிலும் வாயிலும் நுழையத்
திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்
இவள்!

□□

அன்றிலிருந்து
சுகம் கலந்த
ஒரு யானைப் பயம்
அவளைத்
துரத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவளுக்குள்ளேயே
அடிக்கடி யானைப் பிளிறல்.

காட்டுக்குள்
யானைக் காலடியில்
சுள்ளிகள் முறியும் சத்தம்.

வானத்தில்
வெள்ளி மேகங்கள்
வெள்ளை யானைகளாக
ஊர்வலம்.

இரவில்,
கௌதமன்
நெருங்கும் போதெல்லாம்
தும்பிக்கைப் பயம்.

ஒருநாள்–
மாலை மயங்கும் நேரம்.
இணை சேர்ந்த
இரண்டு தும்பிகள்
கை கோத்தபடி
'பாலே' நடனமாடுவதுபோல்
எதிரில் பறக்க,
அந்த வேடிக்கையைக்
கண் கொட்டாமல்
கண்டு களித்த அகலிகை,
உள்ளத்தில்
பிள்ளைப்பூச்சி ஊர
உடம்பைக்
குப்புறக் கிடத்திப்
படுத்துறங்குவதாகப்
பாவனை செய்தாள்.
இமைகள் மூடிய
பூரண விழிப்பு!
உள்ளத்தையும் உடலையும்
சுட்டெரிக்கும் யானைத் தீ.

யாரோ
மேலே விழுந்து
தட்டியெழுப்புவது போல்
வெளியில்
கொண்டைச் சேவலின் கூவல்.
கௌதமன் எழுந்து
காலைக் கடன் முடிக்கக்
கங்கைக் கரைக்குப்
புறப்பட்டான்.
ஆனால்....

சென்ற சிறிது நேரத்தில்
திரும்பி வந்தான்.

வேதனை விழிப்பில்
புரண்டு கொண்டிருந்த
அகலிகை
வியப்போடு பார்த்தாள்.

அகல்யா!
கரையுடைக்கும் வெள்ளம்
கால நேரம் பார்ப்பதில்லை!'
என்று சொல்லி
அவளைத் தொட்டான்.

கணவன் கைபட்டால்
கட்டையாகக் கிடக்கும்
அவளுடம்பு
இன்று -
நாணை வளைத்துவிட்ட
வில்லாக
அதிர்ந்து நிமிர்ந்தது.
முறுக்கேற்றப்பட்ட
வீணை நரம்புகள் மீது
விரல் -
தவறி விழும்போது
ஏற்படும் அபசுரமாக
அவளுக்குள் கொந்தளிப்பு.

வந்த அந்தக் கௌதமன்
மெதுவாகச் சிரித்தான்.
அந்தச் சிரிப்பு...
இடியுடன் கூடிய
மின்வெட்டாக

அவள்–
நினைவில்
பளிச்சிட்டது.

'இந்திரன்!
ஐராவதத்தை
ஆரோகணிக்கும் இந்திரன்!!
....
அமரர் தலைவனே என்னைத் தேடி...!!!'....

அகல்யாவின்
பேரழகுப் பெருமிதம்
கொக்கரித்து மேலெழும்பியது.

நீண்ட நேரம்
புகைந்து கொண்டிருந்த
அவள் ஓமகுண்டத்தில்
இந்திரன் –
நெய்யாக இறங்கினான்!
குப்பென்ற ஜுவாலை!

தான் ஓர்
அருவியாக மாறி,
பாறையில் மோதி,
சுழலில் சிக்கி,
கற்களைப் புரட்டிக் கொண்டு
அதல பாதாளத்தில் தலைகுப்புற
விழுவதாகவும்
கைதேர்ந்த போர்வீரன்
தன்மீது சவாரி செய்யக்,
கடிவாளம் இல்லாத குதிரையாய்க்
காற்றெனப் பறப்பதாகவும்,
அவள் உணர்ந்தாள்.

கடல் வயிற்றிலிருந்து
புறப்பட்ட அலை
நுரைத்துப் பொங்கிக் கிளம்பி
மலையாக உருண்டு,
கரையில் மோதிமோதி
உடைவதைப் போல்,
அவளுக்குள்ளும்
அடுக்கடுக்காய் ஆனந்த அலைகள்!

மழை ஓய்ந்து
சிறு தூறலாக,
பர்ண சாலைக்கு வெளியே
பாத குறட்டுச் சத்தம்.

நெருப்புச் சூடு
பட்டது போல்
நிலைக்குத் திரும்பினர்
இருவரும்!

'வானவர் தலைவா!
வந்து விட்டார் கௌதமர்!
தப்பிப் பிழைத்துக் கொள்' - என்று
தவித்தாள் அகலிகை.

யானையாக வந்தவன்
பூனையாகிப் புறப்பட்டான்.
மலையுச்சியிலிருந்து
வேகமாகப் புரண்டுவரும்
பாறாங் கல்லாக,
இறங்கி யோடிவரும்
எரிமலைக் குழம்பாக
எதிரில் வந்தான் கௌதமன்.

'எந்த உறுப்பின்
தினவுக்கு
அடிமையானாயோ,
அந்த உறுப்பை
இழப்பதோடு,
எதைத் தேடி வந்தாயோ
அதுவே உன் உடம்பாக..!' - என்று
இந்திரனைச் சபித்தான்.

வச்சிரப் படையொடுங்கி
வானவர்கோன்
கொச்சைப்பட்டு நின்றான்.

அவன் ஆண்ட
தேவருலகம் நொறுங்கி
அவன் தலைமீதே
விழுந்த அதிர்ச்சி!

எல்லா உலகின் கண்களும்
அவனுடைய
நிர்வாணக் கோலத்தையே
உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்டு
கூசி நடுங்கினான்.

கௌதமன்
அக்கினிக் கண்களால்
அகலியைப் பார்த்து..
'வாயு பக்ஷா நிராஹாரா
தப்யந்தீ பஸ்மசாயினி' - என்று
சாபத்தைத் தொடங்கினான்.
அகலிகை
குறுக்கிட்டாள்.

"சுவாமி! கொஞ்சம் பொறுங்கள்!
என் தவறு
இச்சை கலந்த
அனிச்சைச் செயல்;
திருமணம் ஆன
நாளிலிருந்து
என்னையும் அறியாமல்
இரண்டு வாழ்க்கை
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.
இந்த விலாங்கு வாழ்க்கை
எனக்கு வேண்டாம்.

உங்கள் கையில்
இதுநாள் வரை
நான் கல்தானே?

இப்போதும்
நான் கல்லாக
அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்"
என்று வேண்டினாள்.

அகலிகை
கல்லானாள்.

5. உத்தர காண்டம்

"மரத்துப்போன என்னுள்
மீண்டும்
உணர்ச்சிக் கீற்றுகள்.

என் தலைமீதிருப்பது
யாருடைய பாதம்?
என் கல்நித்திரை
ஏன் கலைகிறது?

திருவடிகளாலே
என்னை ஆசீர்வதிக்கும்
இத்தேவமகன் யார்?
என் சாபத்தைக் கரைக்கும்
இந்த வரதன் யார்?

இந்த
அமுதன் தீண்டியதும்
மீண்டும் என்
இதயம் துடிக்கிறது!
நரம்பு அதிர்கிறது!
நாளங்கள்
குருதி யோட்டத்தால்
விம்முகின்றன!" - என்று
புரியாமல்

வியக்கிறாள் அகலிகை.
'தீர்க்க சுமங்கலி பவ!'
என்ற வாழ்த்தொலி கேட்டுத்
திடுக்கிட்டுத்
திரும்புகிறாள் அகலிகை.
படத்தைச் சுருக்கிய
நல்ல பாம்பாய்ச்
சினத்தை மறைத்த
விசுவாமித்திரன்.

தவக்கோலத்தைக் கண்டவுடன்
காய்ச்சிய இரும்பை
மிதித்துவிட்ட மிரட்சி அவளுக்கு.

அவளுக்குள்
விட்டு விட்டு அலறும்
குழந்தையின் குரல்.

கசங்கிய மலராகக்
கைக்குழந்தையை ஏந்திய
மேனகை–
ஏக்கத்தோடு பார்க்க
கடற்குதிரையாக
முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்ட
விசுவாமித்திர முனி
அவள் நெஞ்சை
அடைத்துக் கொண்டு நின்றான்.

தாடிக்குக் கொடுக்கும்
மரியாதையைக் கூட
தர்ம பத்தினிக்குக் கொடுக்காத
தவசிரேஸ்டர்கள்' – என்று

அவள்வாய் முணுமுணுத்தது.
என்றாலும்
முனிவர் முன்னால்
மண்டியிட்டு வணங்கினாள்.

"அகல்யா!
உனக்குச்
சாப விமோசனம்
வந்துவிட்டது.
உன் கற்பின் மீது
படிந்திருந்த களங்கம்
காலத்தால்
காய்ந்து உதிர்ந்து விட்டது.
நீ –
மீண்டும்
தளிர்க்கப் போகிறாய்"
என்றார் விசுவாமித்திரர்.

அகலிகையின்
உதட்டில்
உலர்ந்த புன்னகை.

'நான்
என் வாழ் நாளில்
ஒரே ஒரு
ஆடவனைத் தான்
உள்ளத்தால் வரித்து
ஆராதனை செய்கிறேன்.

என் கற்பின்மீது
களங்கம் படிவது
எப்படி சுவாமி?' – என்று

அமைதியாக...
ஆனால்... உறுதியாகக்
கேட்டாள் அகலிகை.

'யார் அந்த ஆடவன்?'
என்றார் முனிவர்.

'இந்திரன்' -
என்றாள் அகலிகை.

'தேவர்கள் சாட்சியாக
முனிவர்கள் சாட்சியாக
நீ கைப்பிடித்த கௌதமன்?' -
பதற்றத்தோடு கேட்டார்
விசுவாமித்திரர்.
"கைப்பிடித்தது
கௌதமர்.
நான் வெறும் தர்ப்பை!

இரவில் அவர்
ஒதுங்கி மூட்டும்
ஓமகுண்டத்தில்
ஒடித்துப் போடப்படும்
சமித்து!

உண்மையில் கற்புக் கெட்டவர்
கௌதமரும்,
முன்னின்று எனக்குத் திருமணத்தை
முடித்து வைத்த
முனி சிரேஷ்டர்களுந்தான்.
ஒரு பெண்
யாரை விரும்புகிறாள் என்பதைப்
புரிந்து கொள்ளாமல்

வற்புறுத்தித் திருமணம் செய்வது
ஒரு விதத்தில்
கற்பழிப்புத் தானே?

பாரதப் பெண்கள்
பறிப்பதற்கு முன்
வாய்திறக்கும் மலர்கள்.
பறித்தபின்
பிணத்திற்குச் சூட்டினாலும்
மௌனித்து மரிப்பவர்கள்.

தங்கள்
பாத தூளியைப் பற்றிப்
பெருமைப்படும்
முனிசிரேஷ்டர்கள்
பர்ணசாலைப் படியைக்
கேட்டுவிட்டா மிதிக்கிறார்கள்?" - என்று
குமுறினாள் அகலிகை.
'அகல்யா!
கௌதமன் உன்னை
மீண்டும்
ஏற்றுக் கொள்ளத்
தயாரா யிருக்கிறான்' -
என்றார் விசுவாமித்திரர்.

'என்னைப் பொறுத்தவரையில்
அது சோர வாழ்க்கை!
மீண்டும்,
அது எனக்கு வேண்டாம்' -
என்றாள் அகலிகை.

'அகல்யா!
உன் முடிவுதான் என்ன?'
என்றார் விசுவாமித்திரர்.

'சுவாமி',
நீங்கள் -
சர்வ வல்லமை படைத்தவர்.
என்னை -
ஒரு பெண் யானையாக்கி
அமராபதியின்
கற்பகச் சோலையில்
விட்டு விடுங்கள்!'
என்று கூறிவிட்டுத்
தலைகுனிந்தாள் அகலிகை.

முடிவுரை

அகலிகை வால்மீகியின் படைப்பு. அகலிகையின் கதை முதன்முதலாக வால்மீகி இராமாயணத்தில்தான் காணப்படுகிறது:

"கௌதம முனிவரும் அவர் மனைவி அகலிகையும் இந்த ஆசிரமத்தில் இருந்து வந்தார்கள். இடையூறின்றி அவர்களுடைய தவமும் நடந்து வந்தது. ஒரு நாள் இந்திரன் சமயம் பார்த்து ஆசிரமத்தில் முனிவர் இல்லாத காலத்தில், கௌதமருடைய உருவத்தையும் முனி வேஷத்தையும் தரித்துக்கொண்டு ஆசிரமத்துக்குள் புகுந்தான். அகலிகையின் உலகப் பிரசித்தமான அழகை நினைத்து அவளையடையும் கெட்ட எண்ணத்துடன் வந்தான். இவ்வாறு திருட்டுத்தனமாக வந்த தேவராஜன் அகல்யா தேவியைப் பார்த்து, 'அழகியே! எனக்கு ஆசை மேலிட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் காலப் பொருத்தம் பார்க்க லாகாது. நாம் கூடுவோம்' என்று முனிவர் சொல்வதுபோல் சொன்னான்.

ரிஷியின் மனைவி உடனே விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவிட்டாள். இவன் தன் புருஷன் இல்லை; இந்திரன் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆயினும் தேவ ராஜனே தன்னைத் தேடி வந்தான் என்று தன் அழகைப்பற்றிக் கர்வப்பட்டு மனநிலை இழந்துவிட்டாள். தேவராஜனுடைய விருப்பத் துக்கு உடன்பட்டுவிட்டாள்." இது வால்மீகி ராமாயணத்தில் உள்ள அகலிகை கதை.

— சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரி இராமாயணம்,

வானதி வெளியீடு.

'அகலிகை பாற்கடலில் பிறந்தவள், இவள் மகன் சதாநந்த ரிஷி'

— சிவபுராணம்

'அகலிகை இந்திரத் தூய்ம்மன் எனும் மகத நாட்டரசன் தேவி. இவள் வஞ்ச இந்திரனுடன் களவுப் புணர்ச்சி செய்ததின் நிமித்தம் நாட்டை விட்டுக் கணவனால் அகற்றப்பட்டனள்.'

— அபிதான சிந்தாமணி

ஆசிரமக் கட்டுப்பாட்டில் வளர்ந்த, ரிஷி பத்தினியாக வாழ்க்கைப்பட்ட, கற்புக்கரசி களான பஞ்ச கன்னியர்களில் ஒருத்தியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அகலிகை, – வந்தவன், தன் கணவன் அல்லன் என்பது தெரிந் திருந்தும்–தானே விரும்பி இந்திரனிடம் ஏன் சோரம் போனாள் என்பது இதுவரை இலக்கிய வாதிகளால் விடுவிக்க முடியாத புதிர்.

சிலர் அவளுடைய அறியாமை என்றும், சிலர் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை என்றும் காரணம் கூறுகின்றனர். இந்தப் புதிர் இலக்கியவாதி களின் கற்பனையைத் தூண்டிவிட்டு, சுவையான புதுப்புனைவுகளுக்கு வழி வகுத்தது. சர்ரியலிசக் கற்பனை என் முயற்சி.

நான் மிகவும் நிதானமாகச் சிந்தித்து அகலிகை பற்றிய எல்லா ஆதாரங்களையும் தேடிப்பிடித்து, இக் காப்பியத்தை எழுதியிருக் கிறேன். இக் கற்பனை என் உள்ளத்தில் முதன்முதலில் கருக் கொண்டபோது, ஆங்கிலப் பேராசிரியரும், கவிஞரும், தமிழகத்தின் தலைசிறந்த புதுக் கவிதைத் திறனாய்வாளரும், சர்ரியலிசத்தைத் தமிழ்க் கவிதைச் சுவைஞர்களுக்குத் தமது சிறந்த நூலின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தியவருமான டாக்டர் பாலாவோடு

தொடர்பு கொண்டேன். சர்ரியலிசத்தின் பல நுட்பங்களையும் எனக்கு எடுத்துக் கூறியதோடு படிப்படியான என் காவிய வளர்ச்சியிலும் ஆலோசனை கூறி அக்கறை காட்டினார்.

இக்காவியம் வெற்றி பெற்றிருந்தால், அதற்கு டாக்டர் பாலாவின் வழிகாட்டலும் ஒரு காரணம். காவியம் முடிந்தவுடன் இதற்கு ஓர் ஆய்வுரையும் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். அவர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்.

4/100, கான்வென்ட் சாலை முருகு

சேலம் - 16

1.11.97

சில
நேரங்களில்
சில
இதழ்களில்
வெளிவந்த
சில
கவிதைகள்

கவிதை

உணர்ச்சியின் தும்மல்!

□□

இந்த மாங்குயில்
மிகவும்
நாணமுள்ள பறவை.
பிறரைக் கண்டால்
இலை மறைவில்
பதுங்கிக் கொள்ளும்.
உன்னை மறைத்துக்கொள்.
தானாக வெளிப்பட்டு
ஓயாமல் கூவும்.

□□

இந்த -
நளின நங்கையைப்
பலாத்காரம் செய்ய
நினைக்காதே!
கருத்தால் -
அவளைத் தீண்டிப்பார்.

ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி
ஒரு புன்னகை
கண்களில் மயக்கம் தெரிகிறதா?

அவள் கனிந்து
சதங்கை குலுங்க
உன் நெஞ்சத்தில்
அடியெடுத்து வைப்பாள்.
அதன் பிறகு
அவள் ஆட்சிதான்

இருட்சோதி

இருட்டில் தான்
துல்லியமாக
என்னை நான்
பார்க்க முடிகிறது.

விடியலுக்குக்
காத்திருக்கும்
என் -
அரும்புகள் எல்லாம்
இருட்டில்தான்
மலர்கின்றன.

இருட்டில் என் வலிமை
யானையின்
மத்தகத்தையும் பிளந்துவிடும்
வெளிச்சத்தில் -
வெள்ளாடாகி விடும்.

கர்ப்பக்கிரக
இருட்டில் இருப்பதால்தான்
கடவுளுக்கே மரியாதை.
எனக்கு -
அமைதி தேவைப்படும்போது

என்னை நான்
இருட்டாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இன்பம்
தவம்
தியானம்
எல்லாமே
இருட்டு வெளிச்சங்கள்.

ஏ தேன் தோட்டத்துப் பாம்பு!

கேட்பவர் உள்ளத்தைப்
பட்டுக் கயிற்று முடிச்சால்
சுருக்கிட்டுத் தொங்கவிடும்
பிளவுபட்ட உன்
தத்துவ நாக்கை
ஆண்டவனாலும்
அறுக்க முடியவில்லை.

நீ -
ஏவாளின் காதுகளில்
இன்னிசை வீணையை
மிழற்றும் போது,
சாபக் கனிகளுக்குக்
கட்டியம் கூறும்
உன் நச்சுப் பற்களைச்
சாமர்த்தியமாக
மறைத்துக் கொள்கிறாய்.

நீ -
பார்வையாலேயே
நஞ்சைக் கொட்டும்
திட்டி விடம்.
உன் -

கண்வலையில் சிக்கி
வசியப்பட்டு
நாங்கள் வசமிழக்கிறோம்.
சட்டையை உரிப்பது
உன் பிறவிக் குணம்
என்பதை அறியாத நாங்கள்,
நீ அடிக்கடி
ஆன்மீக நெருப்பில்
குளித்துவிட்டு
அருட்பிழம்பாய்க்
காட்சி தருவதாக
அதிசயித்து நிற்கிறோம்.

காந்தியை நாங்கள்
கடவுளாக எண்ணி
வழிபட்டோம்

நீ -
கோட்சேப் பற்களால் கொத்தி
அவர் கனவுச் சொர்க்கத்தையும்
குப்புறத் தள்ளி
அவரையும் அதில் புதைத்துவிட்டாய்

நேருவின்
சமதருமப் பெட்டியைக் கூடப்
பண்டோரா பெட்டியாக
மாற்றியது நீதானே?

நீ-
காளிங்க மடுவை மட்டுமா
நச்சுப் படுத்தினாய்?
கங்கையை
கிருஷ்ணாவை

காவிரியை
ஏன்......
தெற் கெல்லையிலிருக்கும்
தாமிர பரணியைக் கூட.

கொத்தும் உன்
கொடுமையறிந்தும்
மோசக்கார
மோடி மஸ்தான்கள்
தங்கள் சட்டைப் பையில்
உன்னைத்
தாலாட்டி வளர்க்கிறார்கள்.

விழாக் காலங்களில்
உன்னை
வெளியில் விட்டு
வேடிக்கை காட்டுகிறார்கள்.

ஏமாளி இந்தியன்
தன்னையே கொடுத்துவிட்டுத்
தாயத்துப் பெற்றுத்
திரும்புகிறான்.

நீ -
சங்கராபரணமாக
இருந்தாலும் சரி!
பாராளுமன்றப்
பரந்தாமர்களுக்குப்
படுக்கையாக
இருந்தாலும் சரி.
உனக்கு -
மரண அடி கொடுப்பதற்குச்
சரியான ஆயுதத்தை

எப்பாடு பட்டேனும்
தேர்ந் தெடுத்தாக வேண்டும்.
இல்லாவிட்டால் -
நீ எங்களை
நிர்மூலமாக்கி விடுவாய்!

ஏகலைவர் அறிக்கை

நெற்றிக் கண்ணைக்
காட்டாதீர்கள்.
எங்களை உங்களால்
எரிக்க முடியாது.

உங்கள் தோளிலிருக்கும்
பீதாம்பரம்
நழுவுகிறதே என்பதற்காக
நாங்கள் இன்னும்
கோவணத் தோடு
நின்று கொண்டிருக்க முடியாது.

நீங்கள் தார்ப் பாதையில்!
நாங்கள்
சரளைக்கல் பாதையில்!
பந்தயத் தூரத்தில்
கொஞ்சம் சலுகை கேட்பதில்
என்ன தப்பு?

நீங்கள் –
எங்கள் மேனியில்
இரக்கமின்றி இழுத்த
சாதிச் சூட்டுத் தழும்புகளை,
நாங்கள் இப்போது

வரிக் கோடுகளாக
மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நீங்கள் –
எங்களுக்குப் பூட்டிய
அடிமை விலங்குகளையே
கேடயமாகச்
செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

துரோகத் துரோணர்களே!
இன்றைய ஏகலைவர்கள்
கட்டை விரல்களைக்
காணிக்கை யாக்கத்
தயாராக இல்லை.
பாரதப் படையில்
அதிரதர்
மகாரதர் பதவிக்கு
அவர்களும் போட்டி போடுகிறார்கள்.

அதிகார வர்க்கத்தின்
அயோத்தி ராமர்களே!
கோதண்டத்தைக்
கீழே போடுங்கள்.
இன்றைய சம்புகர்கள்
தலை கீழாகத் தொங்கித்
தலையை
இழக்க மாட்டார்கள்,
சொர்க்கத்தில்
விகிதாச் சாரப்படி நுழைய
உரிமைப் போர் நடத்தி
வெற்றியுடன்
வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரச குடும்பத்து
அருச்சுனர்களுக்கு மட்டுமே
தேரோட்டிப் பழக்கப்பட்ட
கண்ண பிரான்களே!
பாசுபதாஸ்திரம்
காண்டீபர்களுக்கு மட்டுமே
சொந்தமா என்ன?
எங்களாலும்
அதைப் பெறமுடியும்.

நீங்கள் -
நெற்றிக் கண்ணைக்
காட்டாதீர்கள்!
இனி.....
எங்களை....
உங்களால் ....
எரிக்க முடியாது!

சோமபானம்

நீ பழையமது.
போதையும் அதிகம்.

நீ -
போதைக் கலாச்சாரத்தை
அறநூல்களாகவே
ஆக்கியிருக்கிறாய் !

பிறக்கும்
போதே
எங்கள்-
இரத்த நாளங்களில்
நீ ஓடுகிறாய்!
உன்னை -
அவ்வளவு எளிதில்
'டயாலிசிஸ்'
செய்ய முடியாது.

காரணம்....
உன்னைத்
தீர்த்தமாகவன்றோ
பருகிப் பழகிவிட்டோம்.

மாயையின் கருப்பை

போதும்!
போதும்!!
உன்னை நீ
எப்போது
மூடிக் கொள்ளப் போகிறாய்?

அயோத்தி!
ஆமதாபாத்!
பம்பாய்!
சென்னை!
கோவை!
திருநெல்வேலி!
ஒவ்வொரு யாமத்திலும்
உருமாறி உருமாறி
அணை திறந்த வெள்ளமாய்
அரக்கக் குழந்தைகளை
அவிழ்த்து விட்டது போதும்!

இந்தப் சூரபதுமர்களை
இனி நாடு தாங்காது.
உன்னை நீ -
எப்போது மூடிக் கொள்ளப் போகிறாய்?

பிரம்மாக்களின்
பிள்ளைகளாகப் பிறந்து

தினவெடுத்துத் திரியும்
அந்தக் காசிபர்களைக்
கட்டிப் போட்டாவது
காயடித்து விடுங்கள்.

இல்லாவிட்டால் -
இந்த நாட்டின்
குப்பைத் தொட்டிகளை
இவர்கள்
வக்கிர வாரிசுகளால்
நிரப்பி விடுவார்கள்.

காணி நிலம் வேண்டாம்

பராசக்தி
எனக்கு -
அதிக ஆசையில்லை!
இருப்பது போதும்.

காணி நிலம் வேண்டாம்.
உழவே தெரியாத எனக்குக்
காணி நிலம் எதற்கு?

பத்துப் பதினைந்து
தென்னைக்கு உரம் வைத்துப்
பாதுகாக்க
என்னால் ஆகாது.
வேண்டும் போது
இளநீரை
வீதியில் வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

தூணிலழகிய மாளிகையைத்
துடைத்துப் பெருக்க
வேலைக்காரர் வேண்டுமே!
அவர்களோடு மல்லுக் கட்ட
என்னால் ஆகாது.

இவையெல்லாம்
எனக்கு வேண்டாம்.
பாரதிக்கே கொடுத்துவிடு.

ஆனால்...
அவன் சொன்னானே...
பாதகம் செய்பவரைக் கண்டால்
மோதி மிதித்து
அவர் முகத்தில் உமிழும்
நெஞ்சுரத்தை மட்டும்
எனக்குக் கொடு!
அது போதும்!

அரண்மனை அலிகள்

அரண்மனைக்கு
எப்போதும்
அலிகள் தேவைப்படுகிறார்கள்.

சிலர் -
பிறவி அலிகள்.
சிலர் -
அவசியத்துக்காக
அலிகள் ஆக்கப்படுகிறார்கள்

மேலிடத்துக்கு
இவர்களே ஆற்றுப்படுவர்;
பிறரையும் -
ஆற்றுப் படுத்தவர்.

மொகல் பேரரசில்
அரண்மனையையே
ஆட்டிப் படைத்த
அலிகள் பலரிருந்தனர்.

இன்றைய அரண்மனைகளிலும்
அலிகளுக்குப் பஞ்சமில்லை.
அலிகள் -
பொதுவாக

அந்தப்புரக் காரியதரிசிகள்.

இன்று -
ஆளும் வர்க்கத்தின்
அந்தரங்கச் செயலாளர்களாகவும்
அமைச்சர்களாகவும்
ஏன்-
தளபதிகளாகவும் கூட
இடம்பெற்று விட்டனர்.

இவர்கள் -
போர் செய்வதாகச் சொல்லி
வாளைச் சுழற்றி
அடிக்கடி
தங்களையே
காயப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

இவர்கள்-
அலுக்கிக் குலுக்கிச்
சிரிக்கும் போது
அருவருப்பு
அட்டையாக
நம்மீது ஊர்கிறது.

இவர்கள்-
அரசவையில்
ஆடட்டும்! பாடட்டும்!
ஆனால்-
பிள்ளை பெற்றுக் கொடுப்பதாக
அடிக்கடி சொல்கிறார்களே!
அதுவும்-

ஒரே கர்ப்பத்தில்,
ஆண்பெண்ணாக,

இரட்டைக் குழந்தைகளைச்,
சுகப்பிரசவமாய்!

அதைத்தான்
நம்மால்
நம்ப முடியவில்லை.

மீண்டும் அந்தக் காந்த இசை!

சபர்மதி வீணையை
அந்த
அகிம்சை விரல்கள்
சுருதி குலையாமல்
மீட்டிய போது
இராக தேவதை
அருவியாக இறங்கி வந்தாள்.

ததீசி முனிவரைப்போல்
தண்டு வடத்தை
வெட்டியெடுத்து,
அதன்–
மூலநரம்புகளை உருவித்
தியாகத் தீயில்
வாட்டிப் பதமாக்கி –

இதயத்தில் அடித்த ஆணிகளில்
இறுக்கிக் கட்டி
இந்தியரின்
சோகராகத்தை
அவன் மீட்டினான்.

விரல்கள்
இரத்தம் சிந்திய போதும்
மீட்டுவதை
அவன் நிறுத்தவில்லை.
பைஜுவின் பாட்டும்
ஆர்ஃபிசின் யாழுமாக
அதுகல்லையும் உருக்கியது;
இறந்தவர்களையும்
உயிர்ப்பித்தது.

அந்த-
இசைக் காந்தத்துக்குக்
கட்டுப்பட்டு
வாமனர்கள்
வானளாவி
வளர முடிந்தது.

சுட்டு விரலால்
ஆதிக்க கிரியைத்
தூக்கி
நிறுத்த முடிந்தது.

இந்த நாடு
மறுமலர்ச்சி பெற
அந்தக் காந்த இசை
மீண்டும் வேண்டுமாம்!

ஆனால் -
மீட்டவல்ல
கலைஞன் யார்?

கண்ணகியின் சிலம்பும் காகுத்தன் பாதுகையும் சந்தித்தால்....

பாதுகை:

சிலம்பே!
பாதங்களின்
சிருங்கார ரசமே!
எடுத்த அடிதோறும்
இசைக்கும் வீணையே!
செம்பஞ்சு பூசிய
சிற்றடிகளின்
சிரிப்பே!
சிலிர்ப்பே!
கண்ணகியின் கால்நடையில்
நீ ஒரு சிம்ஃபனியே நடத்திக் காட்டினாய்.
பகலில் உரக்கச் சிரித்த நீ
படுக்கையறையில் மட்டும்
ஏன் மெதுவாகச் சிரித்தாய்?
கோவலனிடம் அச்சமா?

சிலம்பு:

நீயென்
வசந்தகாலக்
கனவுகள் பற்றிப்

பேசுகிறாய்.
நான் என் -
இலையுதிர் காலத்தைப்பற்றி
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
நான் இல்லாமல் இருந்திருந்தால்
கோவலனும் கண்ணகியும்
நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.
நான் ஓர்
ஏழைப் பெண்ணின் காலில்
வெள்ளிச் சிலம்பாகப்
பிறந்திருக்கக் கூடாதா
என்று ஏங்குகிறேன்.
அவ்வாறு பிறந்திருந்தால்
வஞ்சிப்பத்தன் என்னைத்
திரும்பிக் கூடப்
பார்த்திருக்கமாட்டான்.
பாதுகையே!
நீ அயோத்தி வாசி
நான் புகார் வாசி
என்றாலும் -
நாம் இருவரும் ஒரே சாதி.
புரியவில்லையா?
நீயும் காலணி!
நானும் காலணி!
என்றாலும் -
உன் பெருமை எனக்கு வராது.
நீ -
பரத கண்டத்தின் பழைய ஜனாதிபதி.

பாதுகை:

(மெதுவாகச் சிரித்துவிட்டு)
ஓ! அதைச் சொல்கிறாயா?
இராமன் காட்டுக்குப் போக,
தசரதன் இறக்க,
பரதன் அரசைத் துறக்க,
அப்போது எதிர்பாராமல் வீசிய
புதிய அலை என்னை-
அரியாசனத்தில் அமர்த்திவிட்டது.
அரியாசனத்துக்கும்
அலைக்கும்
எப்போதும் தொடர்புண்டு.

சிலம்பு:

இந்த நாளில்
ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து
ஆட்சிப் பீடத்தில்
அமர்ந்திருப்பதே
பெரிய சாதனையாகக்
கருதப்படுகிறது.
நீ எப்படிப்
பன்னிரண்டு ஆண்டுகள்
அரசோச்சினாய்?

பாதுகை:

அன்று -
ஊழலுமில்லை;

உடன்பிறவாச்
சகோதரிகளுமில்லை.
நாடுவிட்டு நாடு
பணம் கடத்துவதைத் தடுக்கும்
ஹவாலாச் சட்டமும் இல்லை.
அதனால் பிழைத்தேன்.

கவிராத்திரி' சன் டிவி
தேதி : 10.3.97

போதியும் புத்தனும்

போதிமரம்
பெரு மூச்சுவிட்டது.
புத்தன்
நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

'ஆயிரக் கணக்கான
தாவரங்கள்
என்னடியில்
மக்கி எருவாகி
நான் மரமானேன்'
என்று புலம்பியது.

'இருபத்துநாலு புத்தர்கள்
என்னுள் மரித்திருக்கின்றனர்.
நான்–
இருபத்தைந்தாவது புத்தன்!'
என்று கூறிப்
பெருமூச்சு விட்டான் கௌதமன்.

ஜனநாயக சோஷலிசம்

நேருவின்
மிகப் பெரிய இந்தத்
தங்கக் குண்டை
மலையுச்சியில்
ஏற்றுவதற்காகப்
பலரும் முயன்றனர்.

பாதிவழியில் சரிந்து
எல்லாரையும்
உருட்டிக் கொண்டு
கீழே வந்து விழுந்தது

சிலம்பின் இரண்டாவது வெற்றி!

பத்மினி –
என்ற பெயரைக் கேட்டதும்
பலாத்காரம்தான்
நினைவுக்கு வருகிறது.

சித்தூர் ராணி பத்மினியை
அல்லாவுதீன் கில்ஜி
பலாத்காரம் செய்ய முயன்றது
அன்றைய வரலாறு.

சிதம்பரம் பத்மினியை
அவள் கணவன் எதிரிலேயே
காவல் துறையைச் சேர்ந்த மூவர்
கதறக் கதறக் கற்பழித்தது
இன்றைய வரலாறு.

புணர்ச்சி
ஒரு மென்மையான
புனிதம்.
நான் நீயற்ற
ஏகநிலை.
பாமரர்க்கும்
எளிதில் கிட்டும்
பரமபதம்.

இயற்கை வழங்கிய
நிரந்தரமான பொதுவுடமை.

பூ காயாக
காய் கனியாக
கனி விதையாக
விதை செடியாக
இயற்கை வகுத்த
ஒரு மகரந்தச் சுழற்சி.

கஸ்தூரிமான்
வெளிப்படுத்தும் மணம்
ஆணுக்கு வழங்கும்
புணர்ச்சி அங்கீகாரம்.

குயிலியின்
ஓயாத
ஏக்கக் கூவல்
ஆணுக்கு விடுக்கும்
காதல் விண்ணப்பம்.

ஏன்-
மாடு கூட
இரவில் பலநாள்
ஏங்கிக் கதறிய பிறகுதான்
மிதிக்கடிக்கக்
கொண்டு போகப்படுகிறது.

பெண்ணிடம்
புணர்ச்சிக் குறிப்பை
உணராமல்
எந்த விலங்கும்

பலாத்காரம் செய்வதில்லை.
கற்பழிப்பு-
மனிதனுக்கே உரியது.

விஜய நகர சாம்ராஜ்யக்
காவலர்கள்-
விரும்பிய பெண்ணை
ராணி வாசப் பல்லக்கில்
ஏற்றிக் கொண்டு போய்
அரண்மனைக்குள்
அடக்க மாகக் கற்பழித்தனர்.
ஆனால்-
இந்நாட்டின்
இன்றைய காவல்துறை
காவல்நிலையத்தையே
கற்பழிப்புக் கூடமாக
மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

புவனேசுவரில்
இரண்டு பெண்கள்
பட்டப் பகலில் பாதை நெரிசலில்
துரத்தித் துரத்திக்
கற்பழிக்கப் பட்டனர்.

கர்மயோகி
விவேகானந்தர் பிறந்த
கல்கத்தாக்
காவல் நிலையத்திலும்
கசங்கிய மலர்கள்.

நல்லவேளை!
நியாயம் கேட்கக்
கண்ணகி காவல் நிலையத்துக்கு
வரவில்லை.

காவல் வேட்டை நாய்கள்
பத்மினியைக்
கடித்துக் குதறியபோது
எந்தக் கண்ணபிரானும்
சேலை கொண்டு வரவில்லை

பத்மினியின் கணவனும்
பஞ்ச பாண்டவரைப் போல்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை;
சாகும் வரை போராடினான்.

கணவனையும் கற்பையும்
ஒருங்கே இழந்த பத்மினி
கதறி அழுதபோது
காவல் துறையின்
இரும்புக் கரங்கள்
அவள் குரல்வளையை நெறித்தன.

அதையும் மீறி
அவள் குரல்
அரங்கத்தில் எதிரொலித்து
வழக்கு மன்றத்தின்
வாயிலைத் தட்டிய போது,
அன்றைய தமிழக அரசு
கள்ளப் பிள்ளைக் காரியாய்க்
கலைக்கவும் முடியாமல்
உயிர்க்கவும் முடியாமல்
தவித்தது.

ஓரிலக்கம் ரூபாய்
கருணைத் தொகையும்
ஒரு வேலையும் கொடுத்துப்
பத்மினியோடு

சமரசம் செய்து கொள்ள
முன்வந்தது.

கருணைத் தொகையா அது?

கால்விரித்த
காவல்துறை அசிங்கத்தை
மூடிமறைக்கத்
தமிழக அரசு விரித்த
பட்டுத் துணி!

'சட்டம் ஓர் இருட்டறை!
வக்கீலின் வாதம்
ஒரு கைவிளக்கு!'
என்றார் அண்ணா.

ஏழைகளுக்குக் கிடைக்காத
அந்தக் கைவிளக்கை
ஏந்திழையார் கழகம்
போராடிப் பெற்றது.

'வளையல்களின் கோரஸ்'
வழக்குமன்றத்தையே குலுக்கிவிட்டது!'

கற்பழித்த காவலர்கள்
காராக்கிரகத்தில்!
கண்ணீர் உலர்ந்த பத்மினி
கல்யாண மேடையில்!

இது-
சிலம்பின்
இரண்டாவது வெற்றி!

அந்தப் படகு

புதுமெருகு குலையாமல்
பக்கங்கள் சரிந்து
முனைகள் கூர்த்து
அடிவயிறு வாட்டமாக
அந்த அலைத்தேர்
தனிமையில்
வெள்ளோட்டத்துக்குக்
காத்திருந்தது.

தென்றலுக்கு அசையும்
நீர்ப்பூவாக
அதன் நாட்டியம்!

துடுப்பைப் போட்டதும்
துள்ளிக் குதித்து
அலைகளைக் கிழித்து
முன்னால் பாய்ந்தது.

வானத்தின் குளிர்ந்த
அமுத கலசம் கவிழ்ந்து
அதில்-
மின்மினிப் பூக்கள்
மிதந்து வர,
கொடிமின்னல் தேவதைகள்

கொக்கும் கூட்டம்
பறப்பதுபோல் இறங்கிவர,
குனிந்தும் நிமிர்ந்தும்
நெளிந்தும் வளைந்தும்
அலைகளின் உச்சியில் ஏறி
மேகத்தைத் தொட்டு
அடுத்தகணம்
ஆழச் சரிந்து
இலேசாகிக் களைத்து
இன்பம் வியர்க்கும்
வேளையில் -
ஒருவருக்கும் தெரியாமல்
அப்படகை,
மீளக் கரையில் சேர்த்துவிட்டு
அவசரமாக வீடு திரும்பினேன்.

இப்போது-
அப்படகு
ஓடிக்களைத்து
மூட்டுக்கள் தளர்ந்து
பக்கங்கள் தேய்ந்து

பாசிச் சொறி படர்ந்து
முகத்தை மணலுக்குள்
மூடிக்கொண்டு நிற்கிறது.

யாரோ ஒருவன்
முளை அடித்துக்
கரையில் அதைக்
கட்டிப் போட்டிருக்கிறான்!
ஓ..... அந்தப் படகு!

இலையுதிர் காலத்து ஏக்கங்கள்!

சின்னவளே!
உன்னை எனக்கு
மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.

உன்னை....

புறவிதழைக் கிழித்துப்
புறப்பட்ட உன்றன்
புதுமொட்டு மேனியை...
பிடிக்கும் போதெல்லாம்
கைக்கு அடங்காமல்
வரால் மீனைப்போல்
வழுக்கித் துள்ளும் உன்
வாலிபத்தை....

சீண்டும் போது
அடித் தொண்டையில்
நீகிளப்பும்
மாண்டலின் சிணுங்கலை...

விட்டால்
வெறியூட்டும் உன்
'ஹெராயின்' முத்தத்தை...
எல்லாவற்றையுந்தான்...

புதிய பொம்மையை
அதிசயமாகப் பார்க்கும்
குழந்தையைப் போல்
என்னைப் பார்.
இலையுதிர்த்த மரங்களையும்
தளிர்க்க வைக்கும்
உன்-
வசந்த விரல்களால்
என்னைத் தடவிக் கொடு.

வெறிநாய் துரத்தினால்
ஓடிவரும்
வேகத்தோடும் பதைப்போடும்
அச்சத்தோடும் நடுக்கத்தோடும்
என்மீது பாய்ந்து
என்னை இறுக்கிக் கொள்.

கையடக்க மணிபர்சைக்
கச்சிதமாக உன் ரவிக்கைக்குள்
பத்திரப் படுத்திக் கொள்வாயே
அதைப்போல்
என்னையும்...!

மெதுவாகச் சுழன்றடிக்கும்
தென்றல் காற்று
மல்லிகைப் புதரில் நுழைந்து
என்னவெல்லாம் செய்யுமோ
அன்ன வெல்லாம்
உன்னிடம் செய்ய
எனக்கு அனுமதி கொடு.

காந்தீயம்

காந்தி.. காந்தியென்று
எங்கோ கேட்ட பெயர்
எங்கட்குப் புரிய வில்லை.

அரசியல் வாதிகளின்
அவசர 'கோஷத்தில்'
காதின் ஓரத்தில்
பாதியாய் விழுகிறதே..
அதுவா உனது பெயர்?
எங்கோ கேட்ட பெயர்
எங்கட்குப் புரியவில்லை.

கோடிக் கணக்கில்
வாண வேடிக்கைசெயும்
ஆர்ப்பாட்டக் காரர்களின்
அலங்கார மேடைகளில்
அணைந்தணைந்து எரிகிறதே
அதுவா உனது பெயர்?
எங்கோ கேட்ட பெயர்
எங்கட்குப் புரியவில்லை.

விடியாத விடியலில்
அரைகுறைத் தூக்கத்தில்
புரியாத கனவுபோல்
தெரியாமல் தெரிகிறதே

அதுவா உனது பெயர்?
எங்கோ கேட்ட பெயர்
எங்கட்குப் புரியவில்லை

ராம நவமியை
ராவணன் கொண்டாடுதல் போல்
கிருஷ்ண ஜயந்தியைக் கம்சன்
கொண்டாடுதல்போல்
எவரெவரோ உனக்கு விழா
எடுக்கின்ற காரணத்தால்
எனக்குள்ளே ஒரு குழப்பம்.

இன்று -
பூதகியின் மார்பிலும்
புத்தமுதம் சுரக்கிறது.
சகுனியின் வாயிலும்
சத்தியம் பிறக்கிறது.
ஆளை விழுங்கும்
மலைப் பாம்பும் இன்றைக்கு
அசுணமா போல மயங்கி விழுகிறது.

உண்மையே பொய்யாய்
பொய்யே உண்மையாய்
நிறம்மாறி நிறம்மாறி
நிற்கும் இக் காலத்தில்
அண்ணலே எங்களுக்குக்
கானல் நீராகவன்றோ
காட்சியளிக்கின்றீர்!

காந்தி.. காந்தியென்று
எங்கோ கேட்டபெயர்!
எங்கட்குப் புரியவில்லை!!

ஏனென்றால்...

என் நெற்றியைப்
பாழ்நிலம் என்று
பரிகசித்தனர்.
அதில் -
திருநீறோ
திருமண்ணோ இல்லை.

என் மார்பு கூட
அமங்கலமாகக்
காட்சியளிக்கிறதாம்;
என் உயர்ந்த சாதியை
விளம்பரப்படுத்தும்
பூணூல் அதில் இல்லை.

நான்–
கோவிலுக்கோ,
மசூதிக்கோ
மாதா கோவிலுக்கோ
சென்றதில்லை.
அதற்காக நான்
வெட்கப்பட்டதும் இல்லை.

கீதை பைபிள்
குரான்–
இவற்றைத்

தீண்டியது கூட இல்லை.
இவை தீண்டத்தகாதவை
என்றும்-
நான் கருதியதில்லை.

காற்றும் நீரும்
சோறும்-
சில நேரங்களில் உடலுறவும்
என் அன்றாடத் தேவைகள்.

நான்-
விருந்துநாட்களில்
குடிக்கிறேன்.

ஆனால் - நான்
எந்த முஸ்லீமையும்
வெட்டிச் சாய்த்ததில்லை.

எந்த இந்துவையும்
உயிரோடு எரித்ததில்லை
எந்தக் கிறித்தவனையும்
சிலுவையில் அறைந்ததில்லை.
சீக்கியக் குடும்பங்களைக்
கூண்டோடு வெட்டிக்
கொலை செய்ததில்லை

ஏனென்றால்....
நான் ஒரு நாத்திகன்

1. மழை

வானம் வரம்.
ஆகாய அமிழ்து.
தரைக் குழந்தையின் தாய்ப்பால்.

விண்வெளியில்
ஓடிக் களைத்த மேகங்கள்
வழித்தெறிந்த வியர்வை.
பரந்த கடலும்
விரிந்த வானும்
செய்து கொண்டிருக்கும்
பண்டமாற்று வாணிபம்.

மண்ணை –
மணந்து கொண்ட குடியானவனுக்கு
மழை,
வானம் வழங்கும் வரிசை;
பேழைப் பணம்.

காதலன் வரவுக்காகக்
காத்திருந்து ஏங்கும்
நட்சத்திரப் பெண்களின்
கன்னத்தில் வழியும்
கண்ணீர்த் துளிகள்.

சீதள நிலாப் பெண்ணை வரவேற்க
வான வீதியில் வீசப்படும்
பன்னீர்த் தெளிப்பு.

வானம் பார்த்து-
ஏக்கத்தோடு படுத்திருக்கும்
பூமிப் பெண்ணின்
விரக வேதனையைத் தீர்க்க
விரைந்து வரும்-
இயற்கையின் புருஷார்த்தம்.

2. பருவ மழை

மாதவி-
கோவலனின்
வாலிபப் பருவத்தில்
வந்த மழை.

ஊடலும் கூடலும் உணர்ந்து
அவன் உணர்ச்சிகளைப்
புரிந்து கொண்டு
பருவ மறிந்து
விட்டு விட்டுப் பெய்தமழை.

இறங்கும் போதே
காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில்
மின்னி இடித்து
மேடையில் இறங்கிய மழை.

இம்மழை-
கோவலனுக்கு இசை மழை.
பல்லியப் பாட்டுக்கு
அபிநயம் பிடித்த
பரத மழை.
அகக் கூத்தும் புறக்கூத்தும்

ஆடிக் களித்த மழை.
இம்மழை–
ஒருமுறை பெய்ததும்
விளைச்சல்
ஆயிரத் தெட்டு கழஞ்சு.

கடற்கானலில்–
கோவலன் மீது பொழிந்த
இந்த யாழ் மழை
புயலோடு–
புரண்டடித்த காரணத்தால்
கோவலன் மாளிகை சரிந்தது

அவனை அகதியாக்கி
அக்கரைச் சீமைக்கும்
அனுப்பி வைத்தது.

அந்த மழை ஏற்படுத்திய
வெள்ளக் காட்டில்–
எஞ்சி நின்றது
ஒரே ஒரு தீவு!
மணிமேகலைத் தீவு!

3. பெய்யெனப் பெய்யும் மழை

இந்த மழைக்கு-
வலியச் சென்று
கோவலனை நனைக்கத் தெரியாது.
கணவனுக்குத் தன்னை
அபிஷேகம் செய்யத் தெரியுமே தவிர
ஆரவாரத் தோடு
சலசலத்து இறங்கிவரத் தெரியாது;
பன்னீர்த் தூறலைப்
பக்குவமாகத் தெளிக்கத் தெரியாது.

வயிரமணித் தூண்
நீல விதானத்தில்,
நித்திலப் பூம்பந்தரின் கீழ்க்
கால்கொண்ட இக்கன்னிமழை,
எழுநிலை மாடத்தில் ஏறியிருந்து
தீராக் காதலின் திருமுகம் நோக்கிக்
கோவலன் கூறிய குறியாக் கட்டுரைக்கு
நாணிக் கோணி
நடுக்கத்தோடு,
தேன்மழையாகப்
பெய்ததை அறிவோம்.

குலந்தரு வான்பொருட்
குன்றத்தையெல்லாம்

கொம்பனைய மாதவிக்கும்
வம்பப் பரத்தருக்கும்
வாரிக் கொடுத்துவிட்டுக்
கோவலன்–
வெறுங்கையோடு
நின்ற போதெல்லாம்
இந்தக் கண்ணகி மழை
பொய்யாமல் பெய்தது.

வறுமைக்கு வெட்கப்பட்டு
வாழ்தல் வேண்டிக் கோவலன்
புகாரை விட்டுப் புறப்பட்ட போது
வழித்துணையாக வந்து
வாட்டத்தைப் போக்கிக்
குளிர்ச்சியாகப் பெய்தது.

முகம் தெரியாத
மூதூர் மதுரையில்
தனிமரமாகக்
கழிவிரக்கத் தீயில்
பற்றியெரிந்த கோவலனை
அணைத்த மழை
இந்த அன்புமழை.

இம்மழை–
பருவம் பார்க்காமல்
கோடையில் பெய்தது.
வசந்தத்தில் பெய்தது.
மாரியில் பெய்தது.
குளிர்காலத்திலும் கூடக்
கோவலன் விருப்பத்துக்கு
நெருங்கிப் பெய்தது.

சலிப்பு

ஒரு நீக்ரோப் பெண்ணின்
புருவத்தில்
கிரேக்கப் பேரழகி
ஹெலனைக் காணும்
காதல் பித்தர்கள்
குடும்பி யானதும்
தங்கள்
பார்வைக் கோளாறை
ஒத்துக் கொள்கின்றனர்.
காதல் ரோமியோக்கள்
கைப்பிடித்தபின்
ஒதெல்லோக்களாக
மாறிவிடுகின்றனர்.

❑

கவிஞர் முருகுசுந்தரத்தின் 'வெள்ளை யானை' ஒரு நெடுங்கவிதை; ஒரு குறுங்காவியம்; பழந் தொன்மத்தின் புது விள்க்கம்; நிகழ்கால மதிப்பு களின் வெளிச்சத்தில் பழந்தொன்மம் பற்றிய ஒரு விசாரணை. புதுக்கவிதைகள் மரபாகிக் கொண்டு வரும்பொழுது, ஒரு பழந்தொன்மத்தைப் புதுக் கவிதையாக்கியுள்ளார் கவிஞர்.

நெடுங்கவிதைகள் பெருமூச்சு போல் ஆயாசம் தருவன. ஆனால் இந்தக் காவியம் நெருக்கித் தொடுத்த பூச்சரங்களால் கட்டப்பட்ட நிலைமாலை போல் கவர்ச்சியும் அழகும் நிறைந்தது. சோம்பல் முறிக்கும் சொற்களைக் களைந்துவிட்டு அர்த்தப் படிமங்களாக அணி வகுக்கப்பட்ட அழகு நடையில் முன்னேறும் கதைக் கவிதை இது.

❑

டாக்டர் பாலா